

>> *Mim Juncà al seu estudi.*
(Foto: SEBASTIÀ GODAY)

«Miris on miris, hi regna l'instant.
Un d'aquells terrenals instants
que s'implora que durin.»

WISLAWA SZYMBORSKA
(trad. de Joanna Bielak)

A Tortellà, la Garrotxa, els matins assolellats i freds d'hivern distribueixen una placidesa benèfica i un punt antiga; no se senten remors incorrectes, es respira aire pur i el tragí de la carretera entre Banyoles i Olot ressona molt i molt cap enllà. Mim Juncà (Girona, 1959) viu no gaire apartat de la fàbrica on es produïa el mític calçat Chiruca dels germans Fontfreda, on té un estudi ample, atapeït de llibres i carpetes, de catàlegs d'altres artistes admirats, sovint sense cap relació amb el seu procés creatiu. Em rep amb mig llapis Staedtler P/12 B tou a la mà, que, probablement, deu haver contribuït a donar vida a centenars i centenars d'instantos i de dibuixos. No és una prolongació del seu braç, però sí que és l'eina indispensable amb què ha forjat la seva obra dibuixística i aquarellística. A Tortellà viu protegit però no reclus; mai viu al marge dels moviments de l'art a Girona, Banyoles, Barcelona o Olot, on sempre fa costat als seus amics artistes, que l'embolcallen dolçament perquè el saben.

Esquitxa'ns més instants, Mim Juncà!

Text > SEBASTIÀ GODAY

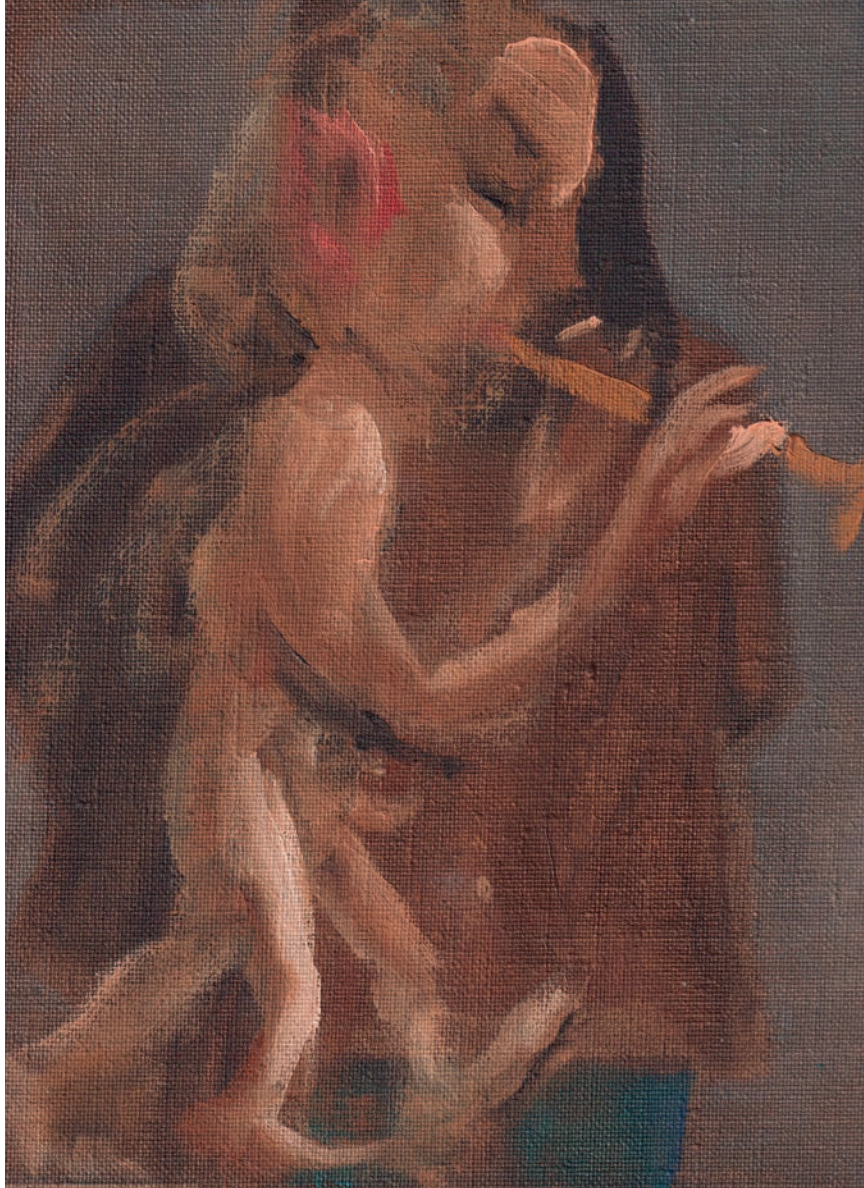

>> —, 2002, oli sobre tela, 27 x 22 cm,
col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

Parlant amb ell, a l'estudi taller, penso que hauria pogut ser un personatge literari, algú que mai pot acabar de fer una cosa i donar-la per acabada, no en la manera mítica i punitiva de Sísif, condemnat a tornar a començar una vegada i una altra un estúpid treball, no; amb Mim Juncà sempre hi ha un inici però mai hi ha un final; la seva obra creix i creix i s'apilona entre carpetes, i sempre hi ha quelcom, sigui el gest d'un passavolant, d'un amic, un rictus inesperat, un lleugeríssim moviment muscular, que es renova en un altre dibuix i en un altre, fins que el llapis o el pinzell s'adormen o s'ha d'inaugurar una exposició concreta. Efectivament, la seva manera de dibuixar, de pinzellar, és un veritable treball en curs i, per tant, és un error intentar encasellar-lo en un dels compartiments que encara ens queden de l'art: dibuix, aquarel·la, pintura. No,

Mim Juncà, sense cotilles, sense contractes amb el passat ni amb el futur, treballa amb una insistència perseverant per representar-nos, gairebé com un entomòleg enciclopèdic, com un darwinià compulsiu, seguint el camí d'un Étienne-Jules Marey o d'un literat a l'estil de Sebald, copsant la humanitat des d'un gest o un traç vital imperceptible per als mortals que ens toca fer de públic.

La seva exposició del 2019 al Museu Memorial de l'Exili de la Jonquera, «Notes sobre coses que passen», comprenia, a tall d'instal·lació artística, un centenar de dibuixos, un diari personal il·lustratiu de la seva mirada per sobre de moments crus de la guerra i dels exilis, barrejats amb els comentaris literaris de l'artista, tot en un espai petit. Un possible llibre il·lustrat esventrat pàgina a pàgina? Probablement és una característica de Mim Juncà concatenar moments i moments de felici-

>> 2008, oli sobre tela, 27 x 22 cm, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

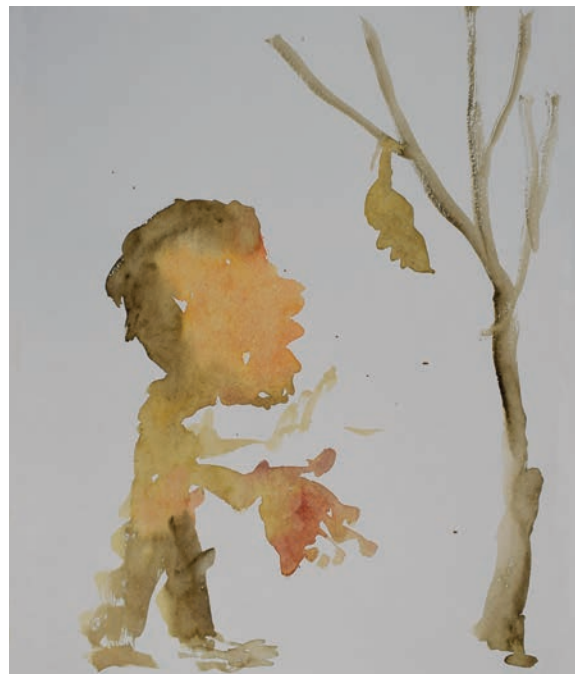
>> 2002, aquarel·la sobre paper, 33 x 24 cm, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

tat dibuixística, de saber-se encantat en uns instants de felicitat minúscula fent coses, sempre exportable a altres moments dibuixístics o creatius. Li cal allargar i allargar el traç, les troballes vistes o viscudes, l'esperança en noves beatituds creatives del dia a dia, sempre amb l'ull supervisor i el llapis o el pinzell a la mà.

Sí, també pinta «ninots» —primordialment aquarel·les, que s'adiuen a la seva manera de fer veloç, sense penediments—, amb el cap o el rostre distorsionats respecte de la resta del cos, amb tots els respectes, com a la pintura que va fer per al vestíbul de la Facultat d'Econòmiques de Girona, una pintura de 103 x 200 centímetres en què retrata, copsa, uns estudiants imaginaris, potser futurs economistes o professors, en un lloc central d'una facultat. Uns personatges desproporcionats en caps i gestos preparats per protagonitzar un futur imaginari, des

d'una visió presa en moments aleatoris. Mim Juncà en estat pur. Són i no són, seran o no seran, però han desfilat davant dels ulls, el llapis i el pinzell d'en Mim, que ha aconseguit donar-los vida i un principi fugisser, de posteritat aquarel·lada.

No tota la seva producció s'esquemmatitza en el traç i prou, no; sovint, no sempre, aquests personatges, gairebé sempre anònims, agafen volum o es fan més pictòrics amb ombres, degradats, *sfumatos*, s'acolorixen i s'encaaminen cap a la realitat de l'artisticitat reconeguda. Són moments no gaire encadenats en el temps, treballats, armats de pell de grafit o pigments; d'una gran correcció, però que es ballen amb la idea d'en Mim de deixar passar el retratat. Potser només quedarà un traç diminut, un gargot desnerit, un flux imparable d'esquemes en un foli, en un carnet de dibuix, una escultura amb la cinta de Moe-

>> 2002, aquarel·la sobre paper, 33 x 24 cm, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

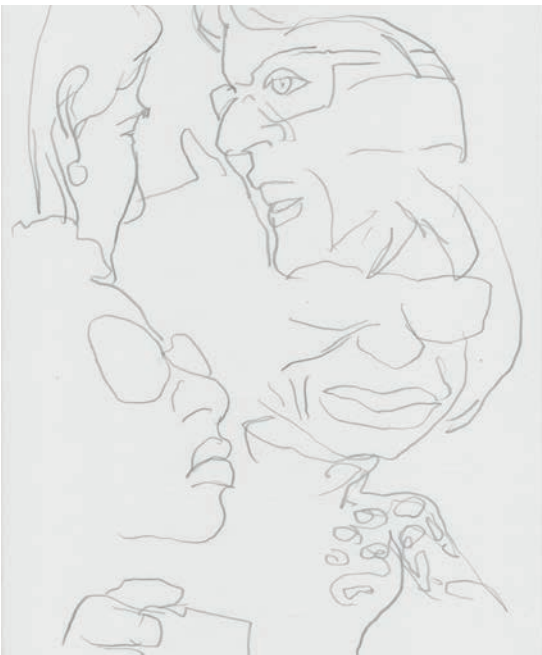
>> —, 2002, oli sobre tela, 27 × 68 cm, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

>> Infinit, 2003, bronze, carrer de Bellaire de Girona. (Foto: MIM JUNCÀ)

bius seduïnt-nos per sempre, en què Mim Juncà ens aprehendrà, ens fixarà i, amb sort, ens exposarà; un inici de gest, un respir, una sorpresa, un soroll imprevist, una cotorra cridanera que molesta l'orella, un preludi d'un petó, un enfavat mirant unes anques atractives...; els retalls de mirada, de traç, es fan exposició i llibre.

De fet, en Mim dibuixa tal com parla, a batzegades, amb qualitats distintes. Quan dibuixa, du a terme el treball en curs que ja hem esmentat, però parlant en Mim pateix; ell sap perfectament què ha de dir en haver-ho pensat i haver-ho interioritzat, però li costa, entre reserves, abocar-ho a l'exterior sense llapis. Mim Juncà dibuixa, il·lustra, diu sense dir i, sovint, sense acabar-ho de dir. No deixa de repetir que si fos rotund encara s'equivocaria més del que es pensa que s'equivoca, i em diu que no ha tingut mai una obra del passat de producció seva que se li presenti com a definitiva i com a punt de referència vital on voldria arribar. Em posa d'exemple una obra del venecià Giovanni Bellini (aneu, si us plau, a aquest enllaç: https://es.m.wikipedia.org/wiki/Archivo:Giovanni_Bellini_-_Allegoria_sacra.jpg) que va veure en un dels seus escassos viatges i que el va fascinar: uns personatges del santoral cristià i mitològic (sant Sebastià *versus* un centaure, sant Antoni *versus* eremites com Onofri o Paolo...) en

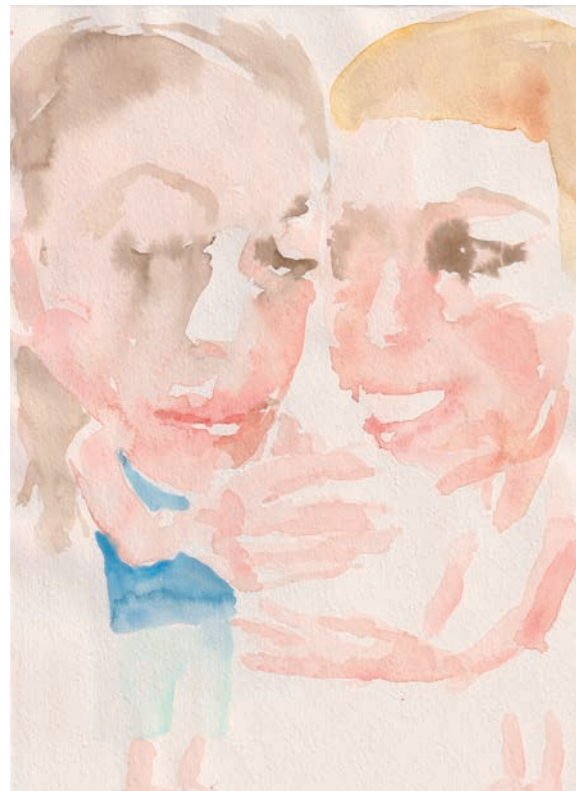

>> Primavera al carrer, *dibuix*, 2013, n. 27, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

una mena de terrassa al bell mig d'un gran paisatge renaixentista. Bellini col·loca els protagonistes en un punt de mira precís i còmode i els hi fixa per sempre més, i Mim Juncà voldria disposar del mateix observatori en una terrassa (de bar?, a l'estany de Banyoles?) i observar, traçar, copsar, saber, fixar, qui i com es mouen davant dels seus ulls, del seu llapis, com un badoc, un *flâneur* estàtic, un que potser, via WhatsApp, retocarà resultats

(en una mena de treball en curs entre entrevistat i entrevistador enxarxats), volent significar que vol tendir a fer el quadre de Bellini sense l'acumulació de santedat, amb la gent circulant —quin bell salt en el temps!—, amb, imagino, nens jugant amb les pantalles del mòbil entre repartidors de pizzes que s'avitual·len, esportistes o mares plenes de servituds o, en segon pla, brillants Bad Gyals de poble somicant; qui sap què o qui es pot introduir en la visió de Mim Juncà, o amb quin destí toparà. En Mim no acaba de saber-ho, jo tampoc, i el temps certificarà actituds i mirades o tremolors anònimes, o potser copsarà l'eternitat d'un gest, d'un posat, d'un sentiment. Sí o no, Mim?, qui ho sap?

Hem anat a dinar a Argelaguer, distesos davant unes botifarres de perol inoblidables, i en Mim ha continuat sense fer gaire explícita la seva vida personal. No parla gaire del seu pare, un acreditat ginecòleg, ni de la família, ni de la seva infància, en què el llapis ja començava a fer la seva, ni es vanta d'exposicions o encàrrecs gustosos com el de la revista *El Procés*, dedicat a l'innegable Miquel Pairoli. No es deixa anar, reservat com és, quan parla de la seva companya de vida, la Gemma, ni de la seva filla Sílvia, amb qui ha col·laborat il·lustrant el llibre *Tres contes*, editat per El Cep i la Nansa. En Mim fa instantànies dels instants que duren i duren, i duraran.

>> 2013, *aquarel·la sobre paper*, 27,5 x 22 cm, col·lecció privada. (Foto: MIM JUNCÀ)

Per saber-ne més

<<https://revistaelproces.files.wordpress.com/2015/12/elproces7definitiu.pdf>
[https://dugi-doc.udg.edu/bitstream/handle/10256/985/ArtDesfilar_engega07.pdf?sequence=1&isAllowed=\[...\]](https://dugi-doc.udg.edu/bitstream/handle/10256/985/ArtDesfilar_engega07.pdf?sequence=1&isAllowed=[...])>

>> Inauguració de la instal·lació «Notes sobre coses que passen» al MUME de la Jonquera, el 15 de juny de 2019, amb Jordi Font, director del museu (a l'esquerra), i Mim Juncà. (Foto: SEBASTIÀ GODAY)

